

L'un ou l'autre "frottement de Clausewitz" (selon mes souvenirs, forcément confus, c'est le vol sacrilège d'un béret rouge par un aviateur américain) entraîne une bousculade qui, bien vite, se généralise et se transforme en véritable mise à sac des verres, boissons et installations du bar. Lorsque le calme revient et faute de moyens pour poursuivre la "fête", les héros fatigués rejoignent leur sac de couchage.

Le retour à Bruxelles.

Les vols retour sont relativement groupés et, quelques petites heures après l'arrivée des premiers avions, tous les participants sont regroupés dans un hangar de Melsbroek, où ils sont passés en revue par le Roi, qui leur adresse ses félicitations et décore le commandant de l'opération (Colonel Laurent) et le commandant de l'unité américaine (Colonel Gradwell).

Des bus nous emmènent ensuite au centre ville où un défilé impromptu mais assez extraordinaire, en tenue de combat, nous fait mesurer avec une certaine surprise (et, avouons-le, une émotion certaine) l'enthousiasme de la population (parmi laquelle figurent quelques poignées d'otages libérés) qui scandent, entre autres, des "Merci, les paras" qui résonnent encore dans nos souvenirs, comme la "pluie de confettis" à l'américaine.

■ S. Bourgeois
Colonel Hre

Photos : S. Bourgeois et
Padre Van der Goten

(5) Om Para gebreveteerd te worden moet je acht sprongen hebben.

(6) Uitgerust met 2 parachutes, rugzak, bewapening, munitie,

Na twee dagen waren we op weg naar de luchtmachtbasis van Kamina waar ons uitgangsbasis was.

Défilé onder de confetti's
(foto Le Soir)

Operatie Rode en Zwarte Draak

In November 1964 was ik als kersverse onderofficier (Sergeant) afgedeeld in de 12e Kompanie, Peloton B met als Kompanie Kommandant de Kapitein Raes. Mijn pelonschef was onderluitenant Van Baelen. Mijn sekte was juist vijf maanden in dienst, en hadden op dat ogenblik vijf sprongen, dus niet gebreveteerd Para (5). De Kompanie telde ongeveer 111 man maar alleen 27 beroeps militairen (10 officieren, 14 onder-officieren en 9 beroeps vrijwilligers (korporaals).

Begin November waren we er ons van bewust dat er "matatas" waren in Kongo, en dat de kolonnen huurlingen van de Kolonel Vandewalle waren gestopt vóór Stanleystad. Maar we dachten geenszinds daar iets mede te maken te hebben, tot op 16 November middernacht werden we uit ons bed getrommeld door de 1ste Sergent Lambrechts (de "Goemer"). Ik had twee uur om me klaar te maken, waarvoor dat kon hij me niet zeggen. Mijn vrouw zoals gewoonlijk heeft me enkele boterhammen met omelette klaargemaakt: mijn vrouw was "De" vrouw die een commando nodig heeft; indien ze panikeerde heeft ze dat NOOIT laten merken.

Dan heb ik een brief geschreven naar mijn ouders, om de paniek te bedaren: daarin stond dat ik thuis was en er niks aan de hand was. Mijn vrouw heeft die drie dagen later in de brievenbus gestoken, dus ze hebben me daar geloofd.

Rond drie uur is men me komen halen: over de opdracht wisten we van niets en het is maar na het opstijgen uik Kleine-brogel dat ons meegedeeld werd dat we gingen tussenkomen in Stan'. Op 19 November waren we op weg naar het Hemelvaardeiland (Acscencion) waar we ons klaarstoomden om de Ops uit te voeren. Niet veel training gehad daar, vooral veel theorie en zeker geen valschermsprongen, laden en ontladen van die zeer grote US vliegtuigen (C130), daarbij moet ik zeggen dat we daar maar 2 dagen verbleven. Kleine anekdote : dus ondertussen wisten we waar we naar toe gingen, maar tijdens een van de briefings werd ons medegedeeld (ons sterkte was ongeveer 800 man) dat de sterkte van de vijand 10.000 man was ... WOW!!

Na twee dagen waren we op weg naar de luchtmachtbasis van Kamina waar ons uitgangsbasis was. Daar nog enkele dagen voorbereiding en op 23 Nov 64 waren we op weg naar Stan', gefit (6) en klaar om te springen op het vliegveld van Stanley-

tad. Mop, tijdens de vlucht vroeg me een van mijn mannen: “Zeg sergeant, als we hier springen, teld dat dan voor ons brevet?” Ik moet zeggen dat ik op dat ogenblik andere kopzorgen had, m’n eerste prioriteit was ze allemaal hier levend uit te halen !! De mannen van mijn Sektie waren gewoon “outstanding”, ik had ze nog nooit zo gedisciplineerd gezien, zeker geen paniek, eerder onbewustbaarheid van wat hen er eventueel te wachten stond.

Tijdens de vlucht werden we op de hoogte gebracht dat de eerste parachutages goed verlopen waren en dus voor ons was er geen sprong niet meer voorzien maar wel een stormlanding. Eens voet aan de grond, rap rap verzamelen en verder richting de stad, waar de gijzelaars er duchtig van langs kregen en die we asap (7) moesten bevrijden.

We kregen de opdracht een groot gebouw in te nemen daar er misschien gijzelaars vast zaten: daar aangekomen werd de kompanie in “all round defence” gezet en het gebouw omsingeld. Onmiddellijk nadien zijn we be-

gonnen met het innemen van ons doel, er werd heel wat over en weer gevuurd. Meer na een uur of twee zag het er al veiliger uit voor ons, en konden we vaststellen dat er geen gevangenen binnen waren. We kregen dan het bevel ons daar weg te trekken en een brede verdedigingsgordel te vormen rond het vliegveld, maar we stelden vast dat daar een hospitaal in lag: dat moest natuurlijk eerst gezuiverd worden.

Ik werd op dat moment met mijn sekte uit het dispositief genomen om drie verdachte huizen te zuiveren daar die een gevaar opleverden voor onze veiligheid. Eens daaraan begonnen stelde ik vast dat het gevaarlijker was mijn mannen deel te laten nemen aan die zuivering. Ik heb ze rond de huizen opgesteld als beveiliging en heb de klus opgeknapt: er waren een dertigtal mensen in die huizen volledig in paniek maar de mulelisten waren gevlucht. Men moet goed begrijpen dat een huis zuiveren een zekere opleiding vereist die mijn mannen op dat ogenblik niet hadden, ik kan het verzekeren dat mijn mensen heel goed werk hebben geleverd.

(7) As Soon As Possible, zo vlug mogelijk.

Bij onze terugkomst in Brussel wachtte ons een triomfantelijke ontvangst toe, door de bevolking.

La traduction française de cet article se trouve sur notre site www.memoiresducongo.be

Na een uurtje was de klus geklaard, en konden wij terug in de organisatie plaatsvinden en aan het zuiveren van het hospitaal beginnen. Daar was redelijk wat geschoten: een viertal mulelisten waren gedood en bij ons, geen enkele gekwetste. Al bij al toch veel geluk gehad: namelijk, bij het zuiveren kwam ik in een deur te staan en een kogel heeft de deurlijst aan diggelen geschoten, en die op enkele cm naast mijn hoofd, van geluk gesproken. Nadien stonden wij (de 12de kompanie) in voor de veiligheid van het vliegveld en de veiligheid van het hospitaal dat klaar moest blijven om desgevoorend operaties en verzorging van ons mensen uit te voeren. Tijdens de nacht was het veel kalmer, en we hoorden dat de 12de Kompanie zich aan het terugtrekken was. Inderdaad, bij dageraad werd de verdedigingsgordel ingetrokken en in de namiddag scheepten we in richting Kamina: daar aangekomen werden we op vredesvoet geplaatst.

Op de basis was ik namelijk op zoek naar kisten om de niet gebruikte munitie in te doen. Bij het verlaten van dit lokaal werden we aangeropen door een officier die vroeg wat we daar uitspookten, ik heb hem uitgelegd wat voor die kisten, en we zijn gewoon weggegaan. Dit laatste verblijf gaf me de gelegenheid kennis te nemen met Kolonel Schramme.

Later hoorde ik dat kolonel Schramme was een bevelhebber van de Affreux. Bij onze terugkomst in Brussel wachtte ons een triomfantelijke ontvangst toe, door de bevolking. Een verwelcoming door de Koning en een defilé door de straten van Brussel. Stanleystad 1964 zullen we zeker niet vlug vergeten, jammer dat er nog veel andere tussenkomsten zouden volgen, met al het leed dat zich met zich bracht.

■ O. Braeckman
Adjutant Chef o.r.

